

מסורת הש"ס

(א) כלס פט"ז רמ"ה,
(ב) ונרצחין קד"א, (ג) ונרצחין
מותר, (ד) ונרצחין נפסקים
מס' ד"ה עולי בגלים,

הגהות הב"ח

(א) גמ' נוקרין ריחם
נמועד משום רבינו אמר
(אפילו) חז"מ ונ"ב נס"א
ל"ב ל"ה. עוד נ"ב ונראה
דנביט הוא רב ועי' נביט
פ' לולב גזול דף ע"א
אפרכ"י רבינו רבי שם
הארכמו על זו: (ב) רש"י
ד"ה כלכזה כ"ה דכרסו
לתחוב זה: (א) ד"ה
מעמידין כ"ה מקום שפיתם
קדירה אחת כירה מקום
שפיתם שתי קדירות. נ"ב
כ"ה ברס פ' מיר: (ד)
(ד) תוס' ד"ה ה"ב ר"י כ"ו
שאלו זה צנן גמור אבל
בנין בתחילה אסור
וה"ה דאסור כנוס:

גליון הש"ס

בתנ"י טעמיהו הגד
וכידם וריחם כל:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
(א) רש"י [סוף] ד"ה
(מכשנין) גמ' מפרש
(מעמידין). נ"ב עי' מהו כו
ע"כ תוס' ד"ה כפולגמא
וכו ועיין ודוק:

רבינו הגנאל

דכוחו א"ע פ"מ מצדיות
עכשיו שמותו לאחר זמן.
אמר רב יהודה אמר רב
בנו ישראל אביו
לפירקן ולא גיטור, ענינו
טופלות אותן בסיר,
עשירות בסולת, בנות
מלכים בשמן המור והוא
טסכת. איכא דאמרי שפן
זית שלא הביא שיש.
תניא אפיקינון שפן זית
שלא הביא שליש סכין
אורו שמשי את השער
ומעיד את הבשר. ההדיוט
תופר כדרכו. בתלמוד ארץ
ישראל מפורש לומר
תבנו והנחנו זה. רבי ר'
ניא אמר, כדרכו מלא
את המהט מכלב אחת
אחת. ר' יוחנן א' כדרכו
אפי' אחת אחת, מכלב
מפסע, כלומר הדילוג.
תנני' מסייע לר' יוחנן,
הרצנים מכלבין במועד,
אין תימר תדא תדא היינו
אורחיהו כל היום. היא
אומנות, אלא מפסע. ר'
יוסי בר' חנינא אומר
המורג את האמירות

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן י.

עין משפט
גר מצוה

פ"ה א טו"ש"ח א"ח סי'
תקמ"ט ט"ף כ':
פ"ב ב מ"י פ"ח מכלסות
י"ט הלכה יג טו"ש:
ש"ס סי' תקמ"ט ט"ף ז:
צ ג ד מ"י ש"ס טו"ש ש"ע
ש"ס ט"ף ח:
צ"ה מ"י ש"ס הלכה טו
טו"ש"ע ש"ס סי' תקלו
ט"ף ט"ף ח:

רבינו הגנאל (המשך)

(א) זהו אומן לכל מי שאינו
מוזג אינו אומן. אמר ר'
סימון הדיוט תופר כיסים
כיסים. מסרגין את
המטות, ר' יוסי אומר
ממטות. ר' חייא בר אבא
ור' אמי פליגי, תרווייהו
משום דחוקיהו ר' יוחנן
אמר, חד אמר מסרגין
בגון אריגה ערב ושותי,
ממטותין שתי בלא ערב.
וחד אמר מסרגין שתי בלא
ערב, ממטותין שאם היה
רפוי ממטות. תנ"י ר'
חלפתא בן שאול, ושותי,
פ"י תנא קמא ר' יוסי,
שאין מפשילין חבלים
לכתחלה. ומתמה רב נחמן
בר יצחק מי איכא מאן
דאמר מסרגין שתי בלא
ערב, והתנן ר' מאיר אומר
המטה משיסרגו בה
שלשה בתים, מי אפשר
לעשות בית בלא שתי
וערב, אלא כולי עלמא
חלפתא בן שאול, כי פליגי
בממטותין. ואלא איפשיט לן
בהדיא אלא מיתוח מה
הוא, אי שתי בלא ערב אי
אם היה רפוי ממטות.
אפשר למימליא כמני,
אפשר למלאות רפיון
חבלי המטה בכסותו
[בתנ"י] מעמידין
הגור ויחידים במועד, ר'
יהודה אומר אין מכבשין
את הריחים במועד
תחלה. מאי מכבשין, רב
יהודה אמר מנקר ריחא,
פ"י כיון שיעמדו הריחים
מלסחון מקרים בהן
נקרים קטנים כמין
חידודים כדי לטחון
במהרה. רב יחיאל אמר
בית עינא. ומקשין עליה
דבר יחיאל, ומפרק כגון
דנקר ובעי לארורתי ביה
ט"פ, רב הונא שמע להווא
גברא דהוה מנקר ריחא
בחולו של מועד, אמר,
מאן האי דמחיל יום טוב
ליתחיל גופיה. ורב הונא
סבר לה כיש אומרים דאמ'
אין מכבשין כל עיקר. דרש
רב חמא נוקרין ריחים
בחולו של מועד, משום
שרוכב עליו וחמור שרוכב
עליו מותר לטול צפרניו.

(א) לפנינו מושלם איתא כל
שואל מוזהר את האמירות וזהו
הדיוט ופשוט דקמ"ה ונ"ל
כ"ה רבינו ז"ל.

ההדיוט תופר כדרכו. נראה דוקא לנורק המועד אצל חננים
למה ימירו אפילו על ידי שינוי מיהו לא איירי בדבר
האצד דהיכא דליכא דבר האצד קיימא לן כר' יוסי דאין מנרין שינוי
דבר האצד והיכא דבגדיו או מנעליו מקורעין ואם יניח אותן

עד לאחר מועד יתקלקלו ראייתו רבותי
שאין מקליין כלל להסיר אפילו על
ידי נכרי כדאמרין לקמן (דף יב).
כל שאינו עושה אינו אומר לנכרי
ועושה ושואל לא היו חושבים אותו
דבר האצד או שמא אין כל דבר
האצד מותר בלא שינוי דבפ' מקום
שנהו (פסחים דף נה): משמע דוקא
עולי רגלים מתקנין מנעלים במועד: (ז)
במסרגין בל"י ע"מא לא פליגי
דשתי וערב ממה

היאך מותר לעשות מלאכה כי האי
בלא שינוי: **ממטותיה נמי לא**.
בלאו הכי נמי נראה דמני לאקשווי
הכי קאמר ר' יוסי שאם היה רפוי
ממטות אצל לא מסרגין שתי וערב
הא אפילו צמתי בלא ערב אסור:
כיון דאפשר דמ"י במאני משמע
דאין מותר אלא לנורק המועד:
הגר"ב יהודה אומר אין מכבשין
את הריחים בתחילה.

ובחדשה קאמר דהא בגמרא מתייר
ישנה ואין נראה לומר דבגמ' דמתיר
ישנה משום ר' אליעזר קאמר והא
שמיה דידיה כי למה נדחוק לעשות
מחלוקת חנם ועוד ללכתחילה משמע
חדשה ואם תאמר כנוס מאן דכר
שמה י"ל תנא קמא אומר מעמידין
ובחדשה קאמר ומשמע אפילו כנוס
ור' יהודה אומר כנוס ואית דגרים
ולא גרים לכתחילה והיא לא אכל
עמה קשיא יומת כנוס מאן דכר
שמה מנא קמא נמי שרי יש לומר
דמ"ק שרי העמדה בעלמא שאין זה
צנן גמור (ז) וה"ה דאסר כנוס צין
בחדשה צין ציננה ור' יהודה שרי
כנוס ציננה וגירסא ראשונה נראה
לרבי ומעמידין נראה דוקא העמדה
דמור אין זה צנן בתחילה אלא הוא
עשוי ככר אצל אינו מחובר צקרקע
וצריך לחצרו ולטפלו צאצק דמפרש
בפרק כל הכלים (שבת דף קסה). אי
נמי כי הוא דפ' המציל כדי יין
(צ"ה לד). גצי תנור דצ"ט אין סכין
אותו ואין טעין אותו במטות וכו'
הכא במועד שרי ולקמן בשמעין
נמי קאמר ושוין שאין גודלים תנור
תחילה וצירושלמי תני ר' חלפתא
וצלצד שלא יגלחנו תחילה ופירש
בנוסף' שלא ידע מאי גילוח ולי'
דגרסינן שלא יגלחו: **סוס שרוכב**
ע"יו. פ"י בתוספת לנורק המועד
משמע שאסור לרכוב חננים:
למישקל

הונא שמעיה לההוא גברא דקא מנקר ריחא בחולא דמועדא אומר מאן
האי ס' איתחיל גופיה דקא מחיל חולא דמועדא סבר לה כיש אומרים
דרש רב חמא ד' נוקרין ריחים במועד משום (ב) רבי מאיר אומר אפילו סוס
שרוכב עליו וחמור שרוכב עליו (ז) (ומותר) ליטול צפרנים בחולו של מועד
אבל
מאי איתא:
אצל

תופר כדרכו. בחולו של מועד: **הכי דמי הדיוט**. שאינו אומן
שמופר כדרכו: **מלא מחט צנא אחס**. שאינו יכול לנקוט נימי
התפירה של חלוק כדי לתפור כשהוא תופר תוחב תפירות הרבה
כמלא אורח המהט ואח"כ מושה מן הבגד ומנאלו תפירות הרבה

ההדיוט תופר כדרכו: **הכי דמי הדיוט אמרי**
דבי רבי ינאי כל שאינו יכול להוציא מלא
מחט בבית אחת רבי יוסי בר חנינא אמר
כל שאינו יכול לבוין אימרא בחפת חלוקין
והאומן מכליב: מאי מכליב רבי יוחנן אמר
מפסיע רבה בר שמואל אמר שינוי בלבתא:
מסרגין את המטות: מאי מסרגין ומאי
ממתחין כי אתא רב דימי אמר פליגי בה
ר' חייא בר אבא ור' אסי ותרוייהו משמיה
דחוקיה ור' יוחנן חד אמר מסרגין שתי וערב
וממתחין שתי בלא ערב וחד אמר מסרגין
שתי בלא ערב וממתחין שאם היה רפוי
ממתחו אינו והא תני רב תחליפא בר שאול
ושוין שאין מפשילין חבלים לכתחילה
בשלמא למאן דאמר מסרגין שתי וערב
וממתחין שתי בלא ערב היינו דקתני רב
תחליפא בר שאול * ושוין שאין מפשילין
חבלים לכתחילה אלא למאן דאמר מסרגין
שתי בלא ערב וממתחין שאם היה רפוי היה
ממתחו השתא שתי וערב אמרת לא חבלים
לכתחילה מיבעיא קשיא א"ל רב נחמן בר
יצחק לרבי חייא בר אבין מי איכא למאן
דאמר מסרגין שתי בלא ערב והתנן * רבי
מאיר אומר המטה משיסרגו בה שלשה
בתים אלא כי אתא רבין אמר במסרגין כולי
עלמא לא פליגי דשתי וערב אלא כי פליגי
בממתחין מר סבר מממתחין שתי בלא ערב
ומר סבר שאם היה רפוי ממתחו מיתבי
מסרגין את המטה ואין צריך לומר שממתחין
דברי ר' מאיר ר' יוסי אומר מממתחין אבל לא
מסרגין וי"א אין מממתחין כל עיקר בשלמא
למאן דאמר מממתחין שתי בלא ערב היינו
דאתו י"ש אומרים לאיפלוגי אלא למאן דאמר
שאם היה רפוי ממתחו ליש אומרים ממתחו
נמי לא אין כיון דאפשר לממלייה במאני
לא טרחין: **בתנ"י** * מעמידין תנור וכירים
יריחים במועד ר' יהודה אומר אין מכבשין
את הריחים בתחילה: **גמ'** מאי מכבשין
רב יהודה אמר מנקר ריחא רב יחיאל אמר
בת עינא מיתבי מעמידין תנור וכירים
במועד ובלבד שלא יגמור מלאכתו דברי
רבי אליעזר וחכמים אומרים אף יגמור רבי
יהודה אומר משמו מעמידין את החדשה
ומכבשין את הישנה ויש אומרים אין מכבשין
כל עיקר בשלמא למאן דאמר מכבשין
מנקר ריחא היינו דמשכחת לה בישנה אלא
למאן דאמר בת עינא ישנה בת עינא למה
לה כגון דקא בעי לארורתי טפי פורתא רב

לא מני: **ממסה נמי לא**. בתמיה.
אתו י"ש אומרים למיסקר נמי מתוחי
ואמתי' דלא לא קעביד מלאכה ואי
לא עביד הכי לא מני למיסקר עלה:
אין. ודאי אתו י"ש אומרים למיסקר נמי
מתוחי משום דהואיל ואפשר למלייה
למטה במאני עד לגיל והדר מני
למירמא עלייהו כרים וכסתות
למיסקר עלייהו: **לא טרחין**. דהוי
טורח דלא צריך: **בתנ"י מעמידין**
תנור וכירים. עושין אותם לכתחילה
כדאמרין לקמן. תנור תוכו חלול
מקום שפיתם (א) שתי קדירות כירה
מקום שפיתם קדירה אחת: **מכבשין**.
א' בגמ' מפרש: **גמ'** מנקר ריחא.
כשהיא ישנה וחלקה ואין הסטין
יכולין לפקר מנקרין אותה חוטטין
אותה כדי שלא יהא שנה כדי שיפרטו
הסטין תחתיה: **צנ** עינא. נקב
שעושין בצמנע הריחים שהתצוצה
נופלת לתוכה: היינו **דמשכחת לה**
בישנה. לפי שהישנה צריכה לכך
שכבר היא חלקה לפי שדמיר היא
טוחנת: **אלא למאן דאמר**. דמכבשין
היינו צנ עינא ישנה צנ עינא למה
והלא כבר אית לה צנ עינא שכבר
היא ישנה מלמחון ואי לא הוי לה צנ
עינא לא מני למיטמן: **בגון דבצי**
לארורתי. האי צנ עינא טפי וכי
האי גוונא משכחת לה ציננה: **מנקר**
ריחא. ציננה: **איסחיל גופיה**.
יתחלל גופו: **מוסר ליעול**. לכן כפרנים כדך העושין עכשיו לקוסים שלנו דאי לא עביד ליה הכי הוה ליה צערא ולא מני אציל:
אצל